

ἐντὸς τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους καὶ αἵτινες ἀνέκτησαν ἤδη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν.

Ἄλλ' ἐπλησίαζεν ἡ λύσις τοῦ μακροῦ τούτου θεάματος. Ὁ Ἡράκλειος, μαθὼν ὅτι ὁ Χοσρόης εὗρεν ἐν αὐτῇ αὐτοῦ τῇ οἰκίᾳ ἐχθρὸν δεινότατον, ἐδραμεν ἐξ Ἀσσυρίας εἰς Μηδίαν καὶ ἐφθασε διὰ πορείας σφόδρα δυσχεροῦς ἐν μέσῳ χειμῶνι γενομένης εἰς Γάζακα. Ἐκεῖ δὲ ἀναπαύσας τὸν στρατὸν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀπριλίου, ἔλαβεν εἰδήσεις εὐφροσύνους καὶ κρισίμους. Τρόντι ὁ Χοσρόης, κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ γήρατος καὶ πολυετῶν ἀτυχημάτων, ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ τῆς βασιλείας· ἀλλ' ἀντὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τοῦ Σιρόην, ἀνηγόρευσε διάδοχον ἑτερόν τινα τῶν παίδων ὃν ἰδιαζόντως ἠγάπα. Μία ὁμῶς τῶν Περσῶν μερίς, ὠφεληθεῖσα ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως ἣτις ἐπεκράτει κατὰ τοῦ Χοσρόου, ἀποφυλακίζει τὸν Σιρόην καὶ ἀναγορεύει αὐτὸν βασιλέα. Ὁ δὲ ἐν τῷ ἄμα φονεῖ πατέρα καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἐνταυτῷ πέμπει εἰς Γάζακα προτάσεις περὶ εἰρήνης. Ἡ εἰρήνη αὕτη συνωμολογήθη ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, τῇ 8 ἀπριλίου· καὶ ὁ Ἡράκλειος μετὰ τοσαῦτα κατορθώματα δὲν ἀπῆτησεν ἀπὸ τοὺς πρέσβεις τοῦ Σιρόου εἰμὴ τρία τινα· νὰ ἀνακτήσῃ τὸ χριστιανικὸν κράτος τὰ ἀρχαῖα αὐτοῦ πρὸς τὴν Περσίαν σύνορα, νὰ ἀποδοθῶσιν ἐκατέρωθεν οἱ αἰχμάλωτοι καὶ νὰ ἐπιστραφῇ ὁ τίμιος καὶ ζωοποιὸς σταυρὸς, ὃν ἄλλοτε Πέρσης στρατηγὸς εἶχεν ἀπαγάγει ἐξ Ἱεροσολύμων. Ὁ Σιρόης ἐδέχθη ἀμέσως τὰς συνθήκας ταύτας, ὁ δὲ Ἡράκλειος ἀνεχώρησεν ἐκ Γαζάκων ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀφοῦ ἔδωκε μὲν τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν συντεθειμένων, δι' ἐπανειλημμένων δὲ ἐπιστολῶν ἀνήγγειλε τὰς χαρμωσύνας ταύτας εἰδήσεις εἰς τοὺς κατοίκους τῆς βασιλευούσης. Ἐκεῖ ἀφικόμενος ἐτέλεσε θρίαμβον λαμπρότατον ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἐλεφάντων. Ἄνδρες προπορευόμενοι ἐκράτουν τὸν τίμιον σταυρὸν, ὃν ὁ Ἡράκλειος ὑπελάμβανεν ὡς τὸ ἐνδοξότατον τῶν ἄλλων αὐτοῦ τρόπαιον, ὁ δ' ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους προσέβη εἰς τοσοῦτον ὥστε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀνασώσας τὸ Χριστιανικὸν κράτος ἐν ἡμέραις ἐξ, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ ἐβδόμῃ.

Καὶ οὐδὲ εἰς τοῦτο ἤρκεσθη, ἀλλὰ ἐν ἔαρι τοῦ ἀκολουθοῦ ἔτους 629 ἀφικόμενος εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀποκατέστησεν εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον τὸν πατριάρχην Ζαχαρίαν, ὅστις ἀπαχθεὶς ἄλλοτε αἰχμάλωτος ἀνέκτησεν ἤδη τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ μετὰ μυριάδων ἄλλων Χριστιανῶν. Τῇ δὲ 14 Σεπτεμβρίου ἐξῆλθεν ὁ βασιλεὺς, βαστάζων τὸν σταυρὸν, εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον. Ὁ κληρὸς ἐψάλλε «Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ σταυροῦ σου πολίτευμα». Καὶ αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα θρησκευτικὴ ἄμα καὶ ἐθνικὴ ἐορτὴ ἣν ἱδρυσεν ὁ Ἡράκλειος καὶ ἦν ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐθνότης δὲν ἔπαυσαν πανηγυρίζουσαι μέχρι τῆς σήμερον τῇ 14 Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Ἄλλ' αὕτη ὑπῆρξεν ἡ τελευταία εὐτυχὴς τοῦ Ἡρακλείου ἡμέρα. Ἐνῷ πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Δαγοβέρτου καὶ πρέσβεις τῶν Ἰνδῶν βασιλέων προσήρχοντο ἐκ τῆς ἀπωτάτης Δύσεως καὶ τῆς ἀπωτάτης ἀνατολῆς συγχαίροντες αὐτῷ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις· ἐνῷ ἡξιοῦτο τιμῶν ποικίλων καὶ ὅλην τὴν Ἰταλίαν, ἐπέτειλεν ἐκ τῆς Ἀραβικῆς χερσονήσου φάσμα ἀπαίσιον καὶ ἡξίωσεν ὅτι τοὺς ἄθλους ἐκείνους ἐμελλον νὰ παρακολουθήσῃσιν δοκιμασίαι φοβερώτεραι ἅς ἐπέπρωτο νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν μεσαιωνικὸν ἑλληνισμόν νέος προφήτης, ὁ Μωάμεθ, καὶ νέον δόγμα, τὸ μαωμεθανικὸν δόγμα. Ὁ Ἡράκλειος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Θεόδωρος ἠγωνίσθησαν νὰ σώσωσι τὴν Συρίαν καὶ ἤς τὸ πρῶτον ἐπέσκηψαν οἱ Ἀραβες, ἀλλ' εἰς μάτην ἠγωνίσθησαν. Ὁ Ἡράκλειος ἦτο ἤδη ἐξηκοντοῦτης περίπου, κατετρώχετο δὲ ὑπὸ νοσημάτων, καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ ἐπαγαγόντος ἐπὶ τέλους τὸν θάνατον αὐτοῦ ὕδρωπος, ἐνεκα δὲ πάντων τούτων φυσικὸν ἦτο νὰ μαρανθῶσιν αἱ τε φυσικαὶ καὶ αἱ ἡθικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις. Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον ὅτι ὄχι μόνον τὴν Συρίαν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν Αἴγυπτον ἠτύχησε νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς ἀραβικῆς κατακτήσεως. Ἵνα διατηρήσῃ τοῦλάχιστον τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπεμψεν εἰς αὐτὴν ἐπανειλημμένως στρατοὺς ἀπὸ τε τῆς παρακειμένης Βάρκης καὶ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπέθανεν ὁμῶς ἱκανοὺς τινὰς μῆνας πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως ἐκείνης κατὰ Φεβρουάριον ἢ Μάρτιον τοῦ 641 ἔτους.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

«Eripuit coelo fulmen sceptrumque tyrannis» (Ἐρπασεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ τὸ σκῆπτρον ἀπὸ τῶν τυράννων). Διὰ τοῦ ἐξαμέτρου τούτου ἐτίμησάν ποτε τὸν Βενιαμὶν Φραγκλῖνον οἱ Γάλλοι ἀκαδημαῖκοι, καὶ πράγματι ἐν ἐνὶ μόνῳ στίχῳ δὲν ἠδύνατο προσφύεσθαι νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀνδρός, ὅστις καὶ ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς πολιτικὸς ὑπῆρξεν ἐπ' ἴσης ἐξοχος. Τὸ λεγόμενον περὶ αὐτοῦ ὅτι «ἤρπασε τὸν κεραυνὸν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Διός», ὡς ὁ Προμηθεὺς τὸ πῦρ, δὲν εἶνε ὑπερβολή, διότι ὁ Φραγκλῖνος εἰς ὅλας του τὰς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας προσεπάθει πάντοτε νὰ χρησιμοποίησιν πρακτικῶς τὴν γνῶσιν τῶν φυσικῶν δυνάμεων, εἶνε δὲ ὡς γνωστὸν ὁ ἐφευρέτης τοῦ ἀλεξι-κεράυνου.

Ὁ Φραγκλῖνος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ὁ προ-αγωνιστῆς νέας τοῦ πολιτισμοῦ ἐποχῆς, ἣτις θὰ συγκαταριθμῆται μετὰ τῶν λαμπροτάτων τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Ἡ ἐποχὴ δὲ αὕτη εἶνε ὁ αἰὼν τοῦ αἵματος, τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ὁ αἰὼν καὶ ὃν αἱ φυσικαὶ δυνάμεις ὑπετάγησαν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ βιομηχανία καὶ ἡ συγκοινωνία προήχθησαν εἰς μυθώδη σχεδὸν ἀκμήν, εἶνε ὁ μέγας αἰὼν τῆς ἐλευθέρως ἀναπτύξεως τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, καὶ ὃν διὰ τῆς ἐλευθέρως ἀμιλλῆς ἡ δύναμις τοῦ ἀτόμου ἐκρατύνθη, ὁ αἰὼν τῶν ἐφευρέσεων.

Τῇ 17 ἀπριλίου συνεπληρώθησαν ἑκατὸν ἔτη, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος. Τὸ ὄνομά του γινώσκουσι πάντες ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς αὐτῶν ἡλικίας, διότι

ὁ βίος τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν παραδίδεται εἰς τοὺς νέους ὡς πρότυπον καὶ ὑπογραμμὸς, ὡς τέλειον ὑπόδειγμα, πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τεινώσι πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προοδεύσωσι διὰ τῆς ἐργασίας, διὰ τῆς ἐπιμελείας, διὰ τῆς οἰκονομίας, καὶ νὰ γείνωσιν εὐτυχεῖς διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἐνεργείας καὶ αὐτοπαρνήσεώς των.

Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, τὸ δέκατον ἕκτον καὶ τελευταῖον τέκνον ἑνὸς σαπωνοποιοῦ, ἐγεννήθη ἐν Βοστώνῃ τῇ 17 ἰανουαρίου 1706. Ἐνεκα ἐλλείψεως μέσων ἡναγκάσθη ὁ μικρὸς Βενιαμὶν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχολεῖον κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰργάζετο ἐν τῷ σαπωνοποιεῖῳ τοῦ πατρὸς του, εἶτα δὲ κατὰ τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος ἤρchiσε νὰ μαθάνῃ τὴν τυπογραφικὴν τέχνην παρὰ τῷ ἀδελφῷ του. Ἐνταῦθα ἐξεδίδετο καὶ μία ἐφημερίς, ἣ δὲ ἐφημεριδογραφικὴ κίνησις παρῶρμα τὸν Φραγκλῖνον εἰς πνευματικὴν ἐργασίαν. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦτο κατ' ἀρχὰς τὸ τοῦ τυπογράφου καὶ ἐκδότου ἐφημερίδος. Ἐπιθυμῶν νὰ ἰδρῶσιν ἴδιον τυπογραφεῖον, ἐπεχείρησε κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸ εἰς Λονδὶνον ταξίδιον. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, εὗρεν ἐν Πενσυλβανίᾳ τὸ εὐνοϊκώτατον διὰ τὴν δρᾶσίν του ἔδαφος. Ταχέως ἀνῆλθεν εἰς τιμὰς καὶ ἀξιώματα καὶ ἠδυνήθη εὐκόλως ν' ἀναπτύξῃ ὅλην του τὴν κοινωφελῆ δραστηριότητα. Εἰς τὸν Φραγκλῖνον ὀφείλει ἡ πόλις τῆς Φιλαδελφίας τὴν πρώτην αὐτῆς δημοσίαν βιβλιοθήκην, τὸ πρῶτον πυροσβεστικὸν κατάστημα καὶ τὸ πανεπιστήμιόν της.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἡσχολεῖτο ὁ Φραγκλῖνος καὶ περὶ τὴν σπουδὴν τῆς μετεωρολογίας· αὐτὸς δὲ πρῶτος ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φυσικὸν φαινόμενον, ὁ κεραυνός, εἶνε ἠλεκτρικὸν φαινόμενον, καὶ ἐφευρὰν τὸ ἀλεξικέραυνον παρέσχεν εἰς τὴν ἀν-

θρωπότητα τὸ μέσον τοῦ προφυλάττεσθαι ἀπὸ τῆς βίας τῶν στοιχείων. Τὰς σπουδαιότητας αὐτοῦ περὶ ἠλεκτρισμοῦ θεωρίας ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «New experiments and observations on electricity» (Νέα πειράματα καὶ παρατηρήσεις περὶ ἠλεκτρισμοῦ), τὸ ὁποῖον σύγγραμμα μόνις βραδύτερον τυχὸν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἐκτιμήσεως ἐβραβεύθη ἐν ἔτει 1753 ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίῳ Βασιλικῆς ἐταιρείας διὰ τοῦ χρυσοῦ βραβείου.

Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ὁ Φραγκλῖνος, ὅστις ἦτο διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων τῆς Πενσυλβανίας, προεβιβάσθη εἰς γενικὸν διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων τῶν ἀμερικανικῶν ἀποικιῶν, καὶ ἤδη ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὕπερ ἀνέκαθεν ἡσχολεῖτο μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος καὶ μετὰ τὸν πολιτικὸν βίον τῶν συμπατριωτῶν του, ὠρίμασεν ἡ μεγάλη ἰδέα τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν βορειαμερικανικῶν ἀποικιῶν, μετὰ ὁμοσπονδειακὸν πολίτευμα, Σύνοδον καὶ κεντρικὴν κυβέρνησιν — ἰδέα, εἰς τὴν πραγματώσιν τῆς ὁποίας βραδύτερον καὶ δι' ἐργῶν συνετέλεσε, λαβὼν μέρος εἰς τὴν κήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν «Ἠνωμένων Πολιτειῶν» τῇ 4 ἰουλίου 1776. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐλευθέρου κράτους μετέβη ἐπανειλημμένως εἰς Εὐρώπην, ἣ δὲ εὐνοϊκὴ συνομολόγησις τῆς εἰρήνης, ἥτις ἐθῆκε πέρας εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς βορείου Ἀμερικῆς τῇ 3 Σεπτεμβρίου

BENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

1783, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν διπλωματικὴν τοῦ Φραγκλῖνου ἱκανότητα.

Τῇ 17 ἀπριλίου 1790 ἐτελεύτησεν ὁ Φραγκλῖνος τὸν πλήρη εὐεργετικὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα δράσεως καὶ ἐνεργείας βίον του, εἰς ὃν κάλλιστα ἐφαρμόζονται αἱ λέξεις, ἃς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγραφέ ποτε πρὸς τὸν υἱόν του: «Ἄν δυνηθῇς νὰ προαγάγῃς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους σου καὶ νὰ καταλίπῃς αὐτὸ εὐδαιμονέστερον ἢ ὅσον τὸ εὔρες, τότε οἶα δῆποτε καὶ ἂν ᾧσι τὰ πολιτικά σου φρονήματα, ἢ μνήμη σου διὰ παντός δὲ εὐλογῆται.»

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΠΑΡΑ ΤΗ «NOTRE DAME».

ὑπὸ ΕΛΩΤΑΡΔΟΥ ΡΟΥ.

(Τέλος.)

Διηύδυνα τὸ βλέμμα μου κατὰ τὸ ἰδικόν της καὶ ἡναγκάσθην, ὅπως ἀκολουθήσω τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς της, νὰ κύψω ὑπεράνω τοῦ δρυφράκτου πρὸς

τὸ ἀχανὲς κενόν. Τὸ δρύφρακτον εἶνε ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος. Καὶ ὅπως ἡσθάνθην ἀμέσως ὅτι καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκοτο-